13/12/2019

Ο Βίος, τα Θαύματα και η Τιμία Κάρα του Αγίου Σεραφείμ

/ Ιερές Μονές

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ από την Ιερά Μονή Κόρωνης και την Τιμία Κάρα του Αγίου Ιερομάρτυρος Σεραφείμ Αρχιεπισκόπου Φαναρίου και Νεοχωρίου του Θαυματουργού, ενώ παρατίθενται ο αναλυτικός Βίος και Θαύματα – Μαρτυρίες που καταδεικνύουν την θαυματουργία του Αγίου.

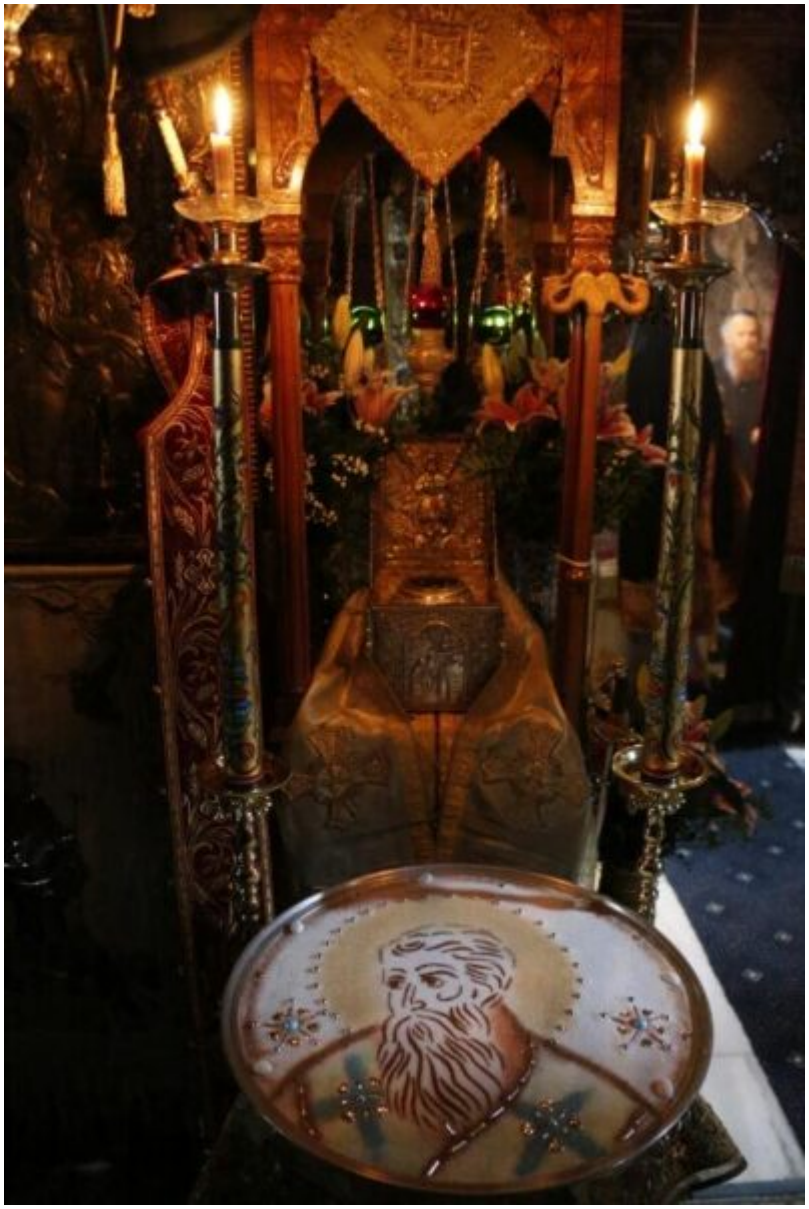

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Τὰ Ἄγραφα δὲν ἀνέδειξαν μόνον ἁρματωλοὺς καὶ κλέφτες ἀλλὰ καὶ μάρτυρες τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος καὶ ἁγίους, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτη θέση κατέχει ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Σεραφείμ, Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου, ὁ θαυματουργὸς, μία ἀπὸ τὶς μεγάλες καὶ ἁγίες μορφὲς τῶν Ἑλλήνων νεομαρτύρων τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Γεννήθηκε στὸ χωριὸ Πεζούλα τοῦ Δήμου Νεβροπόλεως, σ’ ἕνα ἀπὸ τὰ χωριὰ τῆς λίμνης Πλαστήρα, ἕνα ἀπὸ τὰ πλησιέστερα πρὸς τὴν Καρδίτσα χωριὰ τῶν Ἀγράφων, τὸ ὁποῖο ἀπέχει 42 χιλιόμετρα ἀπὸ αὐτήν. Πότε ἀκριβῶς γεννήθηκε, δὲν γνωρίζομε· πάντως περὶ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος.

Τὸ κατὰ κόσμον ὄνομά του ἦταν Σωτήριος. Οἱ γονεῖς του, Σωφρόνιος Ἀθανασίου καὶ Μαρία, εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι χριστιανοί, προσπάθησαν νὰ ἀναθρέψουν τὸν μικρὸ Σωτήριο «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφεσ. στ΄ 4). Χωρὶς νὰ γνωρίζουν πολλὰ γράμματα, ζοῦσαν σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὸ καλό τους παράδειγμα ἔκαναν τὸ παιδί τους ν’ ἀγαπήση τὸν Χριστό. Τὸν δίδαξαν νὰ μὴν ἀγαπᾶ τὰ πλούτη, νὰ μὴ ζητᾶ τὴν φθαρτὴ δόξα, οὔτε νὰ ὑποχωρῆ στὶς ταπεινὲς καὶ ἁμαρτωλὲς ἡδονὲς καὶ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ μικρὸς Σωτήριος μετὰ προσοχῆς ἄκουγε τὶς συμβουλὲς τῶν γονέων του, τοὺς σεβόταν καὶ τοὺς ἀγαποῦσε πολύ. Ἐπίσης, ἦταν ὑπάκουος καὶ στοὺς μεγαλυτέρους τοῦ χωριοῦ καὶ πρόθυμος νὰ κάνη διάφορα θελήματά τους. Ἰδιαιτέρως σεβόταν τοὺς ἱερεῖς καὶ μοναχούς.

Τὰ πρῶτα γράμματα διδάχθηκε στὸ σχολεῖο τῆς Μικρῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, κοντὰ στὸ χωριό του, καὶ ἀναδείχθηκε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἐπιμελοῦς μαθητῆ. Διδάχθηκε τὰ ἱερὰ γράμματα: τὸ Ψαλτήρι, τὴν Ὀκτώηχο καὶ τὸν Ἀπόστολο. Προπαντὸς τὸν εὐχαριστοῦσε ἡ μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Τοῦ ἄρεσε ἀκόμη νὰ ἐντρυφᾶ στοὺς βίους τῶν ἁγίων, τῶν ὁποίων προσπαθοῦσε νὰ μιμῆται τὸ παράδειγμα. Εἶχε ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα καὶ ἡ ψυχή του εἰλκύετο πρὸς τὸν ἡσυχαστικὸ βίο.

Ἐπιθυμοῦσε ἐν ὀλίγοις ν’ ἀπαρνηθῆ τὸν ἑαυτόν του, νὰ ἄρη τὸν σταυρὸν καὶ νὰ ἀκολουθήση τὸν Χριστό. Αὐτὸς ὁ πόθος κατέκαιε τὴν καρδιά του. Τὸν πόθο του ὅμως καὶ τὸν ζῆλο ἐκεῖνον ἐνίσχυε ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἢ τῆς Κρυερᾶς Πηγῆς τῶν Ἀγράφων, ὅπως τότε λεγόταν ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης, ἡ ὁποία δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὴν Πεζούλα. Γι’ αὐτὸ οἱ συχνές ἐπισκέψεις τῶν μοναχῶν στὸ χωριό, οἱ συνομιλίες τοῦ Ἁγίου μαζί τους καὶ τὸ καλὸ παράδειγμά τους ἔθελγαν τὸν φλογερὸ νέο καὶ τὸν προετοίμαζαν νὰ δοξάση μίαν ἡμέρα τὸν Χριστό.

Δὲν γνωρίζομε σὲ ποιὰ ἀκριβῶς ἡλικία οἱ εὐσεβεῖς του πόθοι ὥθησαν τὸν Ἅγιο σὲ ἀναζήτηση μοναστηρίου. Νέος πάντως λαμβάνει ὁριστικὰ πλέον τὴν μεγάλη ἀπόφαση νὰ ἀρνηθῆ τὸν κόσμο. Ἀφήνει λοιπὸν τὸ χωριό του, ἀποχαιρετᾶ τοὺς δικούς του καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐπισκεφθῆ τὶς Ἱερὲς Μονὲς τῶν Ἀγράφων. Τέλος, φθάνει καὶ στὸ Μοναστήρι τῆς Κορώνης. Ἐκεῖ βρῆκε ἕνα ἄξιο πνευματικὸ ἐργαστήριο, ὅπου ἡ ἐργασία, τὰ γράμματα καὶ ἡ ἀρετὴ τὸν ἐντυπωσίασαν. Αὐτὰ μαγνήτισαν τὴν ψυχή του καὶ παρέμεινε πλέον ἐκεῖ, ἀφοῦ ντύθηκε τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα καὶ κατατάχθηκε στὸν χορὸ τῶν μοναχῶν. Ἀγαποῦσε τὴν ἀγρυπνία, τὴν νηστεία, τὰ δάκρυα, τὴν προσευχή, τὶς ψαλμωδίες, καθὼς καὶ τὴν μελέτη τῶν Ἱερῶν Γραφῶν.

Πρὸ πάντων διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς μοναχοὺς καὶ τὴν τέλεια ὑπακοὴ στὸν Ἡγούμενο. Ὅταν ἄκουγε τὸ σήμαντρο, ὅπως τὸ ἐλάφι ἔτρεχε στὸν Ναό, γιὰ νὰ προσευχηθῆ καὶ νὰ ψάλη, καὶ δὲν ἔβγαινε ἀπὸ ἐκεῖ, πρὶν τελειώση ἡ ἀκολουθία. Ἔτσι, κατόρθωσε νὰ κερδήση τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμηση ὅλων τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ νὰ τοὺς ὁδηγήση στὴν ἀρετή.

Γι’ αὐτό, μὲ κοινὴ ψῆφο καὶ ἀπόφαση, χειροτονήθηκε Διάκονος, κατόπιν Ἱερέας, καὶ ἀργότερα ἐξελέγη Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐπὶ τῆς ἡγουμενίας του ἡ Ἱερὰ Μονὴ γνώρισε ἡμέρες λαμπρές. Οἱ προσκυνητές, μὲ τὰ τόσα δεινοπαθήματα τὰ ὁποῖα ὑφίσταντο ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, ἔβρισκαν ἐκεῖ ἀσφαλὲς λιμάνι καὶ

ἔρχονταν γιὰ νὰ πάρουν δύναμη, θάρρος, καὶ παρηγοριά. Ἀλλὰ καὶ τὰ σκλαβόπουλα στὸν νάρθηκα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πολλὲς φορὲς ἄκουγαν τὰ λόγια του Ἁγίου, ἐνθαρρυντικὰ σὰν αὐτὰ τοῦ ποιητῆ:

<<....Μὴ σκιάζεστε στὰ σκότη·
ἡ λευτεριὰ σὰν τῆς αὐγῆς τὸ φεγγοβόλο ἀστέρι
τῆς νύχτας τὸ ξημέρωμα θὰ φέρη>>. (Ἰ. Πολέμης).

Ἡ φήμη τοῦ Ἁγίου ὡς Ἡγουμένου ξεπέρασε τὰ στενὰ ὅρια τῆς Κρυερᾶς Πηγῆς τῶν Ἀγράφων. Γι’ αὐτό, ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγο ἀπεβίωσε ὁ Ἐπίσκοπος Καπούας – Φαναρίου Λαυρέντιος, κατόπιν πολλῆς σκέψεως ἐκλέχτηκε παμψηφεὶ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου ὁ ἀξιάγαστος Σεραφεὶμ καὶ ὡς λύχνος φωτεινὸς τέθηκε ἐπὶ τὴν λυχνίαν, γιὰ νὰ φωτίση ὅλους τοὺς ὑπ’ αὐτὸν πιστούς.

Δὲν ποίμανε ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ ποίμνιό του· ἀναδείχθηκε ὅμως πράγματι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ε΄11). Ἡ πίστη πρὸς τὸν Χριστό, ἡ ἀφοσίωση πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα καὶ οἱ ἄλλες ἀρετὲς τοῦ Ἁγίου κίνησαν τὸν ζῆλο καὶ τὸν φθόνο τῶν Τούρκων. Ἔτσι, κατὰ τὸ Γραφικό «ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον ἀφ’ ἡμῶν, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστὶν» (Σοφία Σολομ. β΄12), ζητοῦσαν

ἀφορμὴ νὰ φονεύσουν τὸν δίκαιο.

Ἡ ἀφορμὴ βρέθηκε μὲ τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τοῦ ἐπισκόπου Λαρίσης (Τρίκκης) Διονυσίου τοῦ Φιλοσόφου. Αὐτός, βλέποντας τὶς πιέσεις καὶ τὰ δεινά, τὰ ὁποῖα κάθε μέρα ὑφίσταντο οἱ ὑπόδουλοι Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ συγκρίνοντας τὴν ζωή τους πρὸς τὴν ζωὴ τῶν Χριστιανῶν τῆς Εὐρώπης, ἐξήγειρε σὲ ἐπανάσταση, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1601, τοὺς Ἕλληνες τῆς Δυτικῆς Θεσσαλίας, ἔχοντας ὡς ὁρμητήριο τὰ Τρίκαλα. Ἡ ἐπανάσταση ἐκείνη ἀπέτυχε, ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἄλλων δεινῶν ἐπέφερε καὶ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου.

Τὸ μαρτύριο τοῦ Ἁγίου διήρκεσε δύο ἡμέρες, τὴν 3ην καὶ τὴν 4ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1601.

Τὸν καιρὸ ποὺ ξέσπασε ἡ ἐπανάσταση τοῦ Διονυσίου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου Σεραφεὶμ ἀπουσίαζε σὲ περιοδεία στὰ χωριὰ τῶν Ἀγράφων κηρύττοντας τὸν Σταυρωμένο Ἰησοῦ, ἐνισχύοντας καὶ νουθετώντας τὰ λογικὰ πρόβατα τῆς ποίμνης του.

Στὶς 3 Δεκεμβρίου ὁ Ἅγιος ἐπέστρεψε στὸ Φανάρι, φέροντας κατὰ τὴν συνήθεια διάφορα δῶρα (πεσκέσια) πρὸς τὶς Τουρκικὲς Ἀρχὲς. Ὅμως οἱ ἀσεβεῖς Τοῦρκοι ἀγάδες, μόλις τὸν εἶδαν, ἄρχισαν νὰ λένε: «Κι αὐτὸς μὲ τὸν Διονύσιο ἦταν· καὶ τώρα πῶς τόλμησε καὶ ἦρθε μπροστά μας;» Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, τελείως ἀθῶος, μόλις τοὺς ἄκουσε, ρώτησε «Περὶ τίνος λέγετε ταῦτα;», καὶ ἐκεῖνοι μὲ θυμὸ ἀπήντησαν: «Γιὰ σένα, ἀποστάτη καὶ προδότη…τώρα θὰ λάβης καὶ σὺ ἐκεῖνο πού σοῦ ἀξίζει, ἐκτὸς κι ἄν ἀλλάξης τὴν πίστη σου καὶ γίνης Τοῦρκος· τότε θὰ σὲ συγχωρήσουμε καὶ θὰ σὲ τιμήσουμε κιόλας».

Ὁ Ἅγιος, τοῦ ὁποίου τὴν ψυχὴ διακατεῖχε ὁ πόθος πρὸς τὸ μαρτύριο, δὲν δείλιασε, οὔτε δελεάσθηκε ἀπὸ τὶς ἐπίγειες τιμές. «Κατ’ οὐδένα τρόπον θὰ ἀρνηθῶ τὸν Χριστόν μου· τὴν ἰδικήν σας τιμὴν οὔτε νὰ ἀκούσω θέλω», εἶπε, καὶ μὲ θάρρος ἀρνήθηκε ὅτι συμμετεῖχε εἰς τὸ κίνημα τοῦ Διονυσίου. Ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ οἱ Τοῦρκοι, ὅρμησαν κατὰ τοῦ Ἁγίου καὶ μὲ βία οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἀπάνθρωποι ὁδήγησαν τὸν ἀθῶο Ἱεράρχη στὸν τότε Διοικητὴ τοῦ Φαναρίου Χαμουζάμπεη, φωνάζοντας καὶ συκοφαντώντας τὸν δίκαιο καὶ λέγοντας: «Κι’ αὐτὸς ἐπαναστάτης εἶναι καὶ συνεργαζόταν μὲ τὸν καταραμένο Διονύσιο· ἐχθρὸς καὶ φοβερὸς ἀντίπαλός μας. Θάνατος στὸν προδότη». Ὁ Τοῦρκος Διοικητής, ὅταν ἄκουσε αὐτά, κάλεσε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ προσπάθησε νὰ τὸν πείση ν’ ἀρνηθῆ τὴν πίστη του, ὑποσχόμενος συγχρόνως πολλὲς τιμές: «Σεραφείμ, ἐσὺ εἶσαι ἔξυπνος ἄνθρωπος. Ἀπορῶ πῶς τὸ ἔπαθες καὶ συμφώνησες μὲ τὸν ἀνόητο ἐκεῖνο Διονύσιο καὶ δὲν σκέφθηκες πὼς τὸ κίνημά σας, ὄχι μόνον ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐπικρατήση, ἀλλὰ θὰ στοίχιζε καὶ τὸ

κεφάλι σας. Νά, πιάστηκες καὶ κινδυνεύεις νὰ τιμωρηθῆς παραδειγματικὰ μὲ φρικτὸ θάνατο. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, νὰ γίνης Τοῦρκος, ἄν θέλης νὰ σοῦ χαρίσουμε τὸ κεφάλι· ἀκόμα καὶ μεγάλη θέση σοῦ δίνουμε καὶ πλούτη καὶ δόξα σοῦ ἐξασφαλίζουμε».

Ὁ Δεσπότης παρακολουθεῖ μετὰ προσοχῆς τὰ λόγια τοῦ Διοικητῆ, ἐνῶ παραλλήλως διατηρεῖ ζωηρὰ στὸν νοῦ του τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον: «Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν» (Β΄ Τιμ. α΄14). Δὲν δειλιάζει λοιπὸν οὔτε πτοεῖται ἐνώπιον τοῦ Χαμουζάμπεη, ἀλλ’ ἀπαντᾶ σύντομα καὶ σταθερά: «Ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ δὲν θ’ ἀποχωρισθῶ ποτέ. Ἀντιθέτως, μετὰ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης θὰ δεχθῶ τὸν θάνατον χίλιες φορὲς γιὰ τὸ ὄνομά Του τὸ Ἅγιον. Δι’ αὐτὸ σφάξε, κόψε, κάμε ὅ,τι σοῦ λέγει ὁ νόμος». Δὲν προφθάνει ὁ γλυκὺς τὴν ὄψη νὰ τελειώση τοὺς λόγους καὶ ὁ αἱμοβόρος καὶ ἄδικος ἐκεῖνος κριτὴς προστάζει νὰ τὸν δείρουν καὶ νὰ τοῦ κόψουν κομμάτια τὴν μύτη.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ μαρτύρια ὑπομένει ὁ Ἅγιος, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὄχι ἁπλῶς ἀγογγύστως ἀλλὰ εὐχαριστώντας καὶ εὐλογώντας τὸν Θεό. Ἡ μαύρη ψυχὴ τοῦ Τούρκου Διοικητῆ δὲν ἱκανοποιεῖται. Ἐκδίδει λοιπὸν νέα διαταγή: «Ρίξτε τον στὸ μπουντρούμι, μωρὲ, κι ἀφῆστε τον ἐκεῖ χωρὶς ψωμί, χωρὶς νερό, ἴσως καὶ

ἀλλάξει γνώμη». Μάταια ὅμως ὁ Χαμουζάμπεης ἐλπίζει. Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ γίνη, διότι οἱ Ἕλληνες Ἱεράρχες γνωρίζουν γιατί πεθαίνουν. Ὅλη τὴν νύκτα ἐκείνη τῆς 3ης Δεκεμβρίου ὁ Ἅγιος προσεύχεται, ζητώντας ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ τὸν ἐνισχύση στὸ μαρτύριο· καὶ γονυπετὴς ἔλεγε: «Μεσίτευσον, Δέσποινα, πρὸς τὸν Υἱόν Σου».

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, 4η Δεκεμβρίου, ὁ Χαμουζάμπεης, ἀφοῦ κάθισε καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου, κάλεσε τὸν Σεραφεὶμ ἐκ νέου, γιὰ νὰ τὸν συμβουλεύση, ὡς φίλος του δῆθεν τώρα: «Ἐ, Σεραφείμ, πιστεύω νὰ σωφρονίσθηκες μὲς τὴν φυλακή. Ἔλα, λυπήσου τὰ νιάτα σου καὶ πίστεψε στὸν Μεγάλο Προφήτη». Ὁ Ἅγιος μὲ φαιδρὸ πρόσωπο ἀρνεῖται νὰ ὑπακούση στὶς ἀσεβεῖς συμβουλὲς τοῦ Χαμουζάμπεη καὶ νὰ πιστέψη στὸν ψευδοπροφήτη καὶ ἀσεβῆ Μωάμεθ. Πρὶν καλὰ τελειώση τοὺς λόγους του ὁ Σεραφείμ, προστάζει ὁ Διοικητὴς νὰ τὸν δείρουν γιὰ μία ἀκόμη φορά, ἀλλὰ τώρα σφοδρότερα, καὶ ἐπὶ πλέον προσθέτει: «Τανύστε του τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ βάλτε στὴν κοιλιὰ του μία μεγάλη πέτρα· χωρὶς καμία λύπη κατακόψτε καὶ ξεσχίστε τὶς σάρκες του». Ὁ Ἅγιος ὑφίσταται ἀγογγύστως ὅλα τὰ ἀνωτέρω μαρτύρια καὶ, ὅπως ἦταν φυσικό, κατόπιν τῆς φοβερῆς αἱμορραγίας, διψᾶ˙ ἀλλά, καθ’ ὅν τρόπο δίψασε ὁ Κύριος καὶ «ἔδωκαν εἰς τὴν δίψαν αὐτοῦ χολὴν καὶ ὄξος», τοιουτοτρόπως καὶ τώρα ποτίζουν τὸν βαρέως αἱμορραγοῦντα Ἀρχιεπίσκοπο λασπῶδες νερὸ μετὰ χολῆς ἀναμεμειγμένο. Τοῦτο ὁ Ἱερομάρτυρας Σεραφεὶμ τὸ δέχθηκε μὲ μεγάλη χαρά, διότι τοῦ ὑπενθύμιζε τὸ ὄξος καὶ τὴν χολὴ τῶν σταυρωτῶν τοῦ Κυρίου, τὸν Ὁποῖον ἀξιώθηκε νὰ μιμηθῆ. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ ἐκείνη ἐξόργισε ἀκόμη περισσότερο τὸν Διοικητή, ὁ ὁποῖος γιὰ μία στιγμὴ αἰσθάνεται «τὸ αἷμα του νὰ ἀνεβαίνη στὸ κεφάλι», ὅπως συνήθως λέμε, καὶ δίνει τὴν τελευταία του ἐγκληματικὴ διαταγή: «Σουβλίστε τον».

Δέσμιος πλέον, ὡς «πρόβατον ἐπὶ σφαγήν» ὁδηγεῖται ὁ ἀθῶος Ἱεράρχης στὴν τότε ἀγορὰ τοῦ Φαναρίου καὶ κοντὰ σ’ ἕνα κυπαρίσσι, ὅπου σήμερα βρίσκεται μεγαλοπρεπὴς Ναὸς ἐπ’ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου, ὑφίσταται τὸν ὑπεράνω πάσης περιγραφῆς μαρτυρικὸ θάνατο.

Καθὼς ὁ πρᾶος Σεραφεὶμ προχωροῦσε πρὸς τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, μία Ἀράπισσα, «μελανωτέρα εἰς τὴν ψυχὴν παρὰ εἰς τὸ σῶμα», ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ συγγραφέας τοῦ Μαρτυρολογίου, στηριζόταν σ’ ἕναν τοῖχο πάνω ἀπὸ τὴν βρύση «Λουτρόν». Μόλις εἶδε τὸν Ἅγιο, ἄρχισε νὰ τὸν βρίζη μὲ αἰσχρὲς καὶ ἀτιμωτικές φράσεις. Ὁ Ἱερομάρτυρας ὅμως, μιμούμενος καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸν Μεγαλομάρτυρα τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ ὁποῖος προσευχόταν ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς σταυρωτές του λέγοντας «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι» (Λουκ. κγ΄ 34), δὲν εἶπε τίποτα κατὰ τῆς ἀσεβοῦς καὶ ἄπιστης ἐκείνης γυναίκας· ἁπλῶς ἔρριξε ἐπάνω της μόνο ἕνα βλέμμα οἴκτου. Καὶ -ὦ τοῦ θαύματος!- ἐστράφη ἀμέσως τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω, ἔμεινε δὲ στὴν κατάσταση αὐτὴ ἐπὶ δέκα

πέντε ὁλόκληρα χρόνια.

Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας χωρίζουν τὸν Ἱερομάρτυρα ἀπὸ τὸ φρικτὸ τοῦ σουβλισμοῦ μαρτύριο. Γι’ αὐτὸ προσεύχεται θερμότερα. Ὅταν ἔφθασε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφείμ, σουβλίσθηκε ἀπὸ τοὺς ἄσπλαχνους καὶ σκληροὺς Τούρκους, παρέδωσε δὲ τὴν ἁγία του ψυχὴ στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔλαβε ὄψη μεγαλειώδη.

Ὁ Τοῦρκος Διοικητὴς, θέλοντας καὶ μὲ τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου νὰ τρομοκρατήση τοὺς χριστιανοὺς, διέταξε νὰ μείνη ἐκτεθειμένο πολλὲς ἡμέρες. Ἀλλά, «ὅπου Θεὸς βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις». Τὸ σῶμα δὲν ἔπαθε ὅ,τι συνήθως παθαίνουν τὰ νεκρὰ σώματα, δηλαδὴ οὔτε διογκώθηκε, οὔτε δυσοσμία ἐξέπεμπε, ἀλλὰ ἀντιθέτως διατήρησε τὴν φυσική του κατάσταση καὶ εὐωδίαζε, προκαλώντας τὸν θαυμασμὸ ὅλων ὅσοι περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ· οἱ δὲ Χριστιανοὶ χαίρονταν καὶ δόξαζαν τὸν Θεὸ γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτό. Ἕνα μόνον τοὺς λυποῦσε: ὅτι δὲν ἐπέτρεπαν σ’ αὐτοὺς νὰ λάβουν τὸ πολυβασανισμένο ἐκεῖνο σῶμα καὶ νὰ τὸ θάψουν, διότι ὁ Χαμουζάμπεης τοποθέτησε σκοποὺς γιὰ νὰ τὸ φυλάγουν ἡμέρα καὶ νύκτα.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὅμως κόπηκε ἡ μακαρία κεφαλὴ τοῦ Ἁγίου κατὰ διαταγὴ τοῦ Διοικητῆ καὶ στάλθηκε στὰ Τρίκαλα μαζὶ μὲ τὶς κεφαλὲς δυὸ ἄλλων

ἐπαναστατῶν. Ἐκεῖ, στὸ μέσον της πλατείας τῆς πόλεως, στήθηκαν τὰ κεφάλια σὲ κοντάρια μὲ τὸ μέτωπο δυτικά. Ἀλλὰ, ἐνῶ τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων ἔμειναν ἀκίνητα, τὸ κεφάλι τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ βρέθηκε τὸ πρωὶ στραμμένο πρὸς τὴν Ἀνατολή· τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ γεγονὸς ἐπαναλήφθηκε ἐπὶ ἡμέρες.

Κατὰ θεία οἰκονομία τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες βρέθηκε στὰ Τρίκαλα ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δουσίκου, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶδε μὲ τὰ μάτια του τὸ θαῦμα, ἀποφάσισε νὰ βρῆ τρόπο καὶ νὰ πάρη στὸ Μοναστήρι του τὴν εὐλογημένη ἐκείνη κεφαλή, γιὰ νὰ τὴν ἔχη ὡς θησαυρὸ πολύτιμο.
Τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου δὲν βρέθηκε, διότι ρίχθηκε κάπου κάτω ἀπὸ τὸ Βυζαντινὸ Φρούριο τοῦ Φαναρίου, ὅπως διασώζει ἡ παράδοση τῶν Φαναριωτῶν.

Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια μερικὰ ἀγνὰ Φαναριωτόπουλα ἔβλεπαν ἐπὶ συνεχῆ ἔτη κατὰ τὴν νύκτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4ην Δεκεμβρίου, τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου, φωτεινὴ στήλη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ φθάνη στὴν γῆ, βόρεια τοῦ φρουρίου κοντὰ στὸ τζαμί. Ἀλλά, ὅταν πήγαιναν ἐκεῖ, τὸ φῶς ἔσβηνε. Γι’ αὐτὸ, πρὶν μποῦν τὰ θεμέλια τοῦ Ναοῦ, ἔγιναν ἀνασκαφὲς στὸν χῶρο ἐκεῖνο, μήπως βροῦν τὸ μαρτυρικό τοῦ Ἁγίου σῶμα. Δυστυχῶς δὲν βρέθηκε, ὅπως δὲν βρέθηκαν καὶ τόσων ἄλλων μαρτύρων τὰ σώματα. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν σώθηκε τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ Σεραφεὶμ, ἔπρεπε τοὐλάχιστον νὰ σωθῆ ἡ Ἁγία του Κάρα.

Καὶ νὰ, ὁ καλὸς Θεὸς παρουσίασε στὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς τοῦ Δουσίκου ἕναν Ἀλβανὸ χριστιανό, στὸν ὁποῖο ὑποσχέθηκε 50 γρόσια, γιὰ νὰ πάρη τὴν θαυματουργὸ κάρα τοῦ Ἁγίου. Πράγματι, παραφύλαξε τὴν νύκτα καὶ περίπου τὰ ξημερώματα, ὅταν εἶδε τοὺς φύλακες νὰ παραδίδωνται στὸν ὕπνο, πῆγε καὶ ἅρπαξε τὴν κάρα τοῦ Ἁγίου. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ἀφ’ ἑνὸς μὲν βιάσθηκε καὶ ἀφ’ ἑτέρου φοβήθηκε, ἄφησε τὸ κοντάρι καὶ ἔπεσε. Ὁ θόρυβος ξύπνησε τοὺς φύλακες, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἀντιλήφθηκαν τὸ γεγονός, ἔτρεξαν νὰ συλλάβουν τὸν Ἀλβανὸ χριστιανό.

Ἐκεῖνος τότε, κινούμενος ἀπὸ ζῆλο καὶ ἀποβλέποντας στὰ χρήματα, κράτησε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τὴν ἁγία κάρα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη, ἐνῶ πίσω του ἔτρεχαν ἐξοργισμένοι οἱ φύλακες. Ὅταν ἔφθασε στὴ γέφυρα τοῦ Πηνειοῦ, στὸν Καραβόπορο, βλέποντας τοὺς Γενίτσαρους νὰ πλησιάζουν, ἔρριξε τὴν κάρα στὸ ποτάμι γιὰ νὰ σωθῆ καὶ ἀνάγκασε τοὺς στρατιῶτες νὰ ἐπιστρέψουν ἄπρακτοι.

Κάτω ἀπὸ τὴν γέφυρα στὸν Καραβόπορο, δύο ψαράδες ἔχουν τοποθετήσει ἀπὸ τὴν μία ὡς τὴν ἄλλην ὄχθη δίχτυα (βρόχια) γιὰ νὰ πιάσουν ψάρια. Τὸ βράδυ ὁ ἕνας ἔφυγε γιὰ τὰ Τρίκαλα καὶ ἔμεινε ὁ ἄλλος γιὰ νὰ φυλάξη τὰ δίχτυα. Ἀλλὰ -παρόδοξο θέαμα καὶ ἄκουσμα!- ἐνῶ καθόταν ἄγρυπνος, ξαφνικὰ εἶδε φωτεινὴ στήλη νὰ ὑψώνεται μέχρι τὸν οὐρανὸ καὶ συγχρόνως ἄκουσε θαυμαστὲς ψαλμωδίες. Τὸ γεγονὸς αὐτό, ὅπως ἦταν φυσικό, προξένησε σὲ αὐτὸν πολὺ φόβο καὶ ἔμεινε ἄυπνος ὅλη τὴν νύκτα στὴν κουφάλα ἑνὸς δένδρου. Μόλις ἀντίκρισε τὸ φῶς τῆς νέας ἡμέρας, ἔτρεξε στὴν πόλη καὶ ἔντρομος τὸ διηγήθηκε στὸν σύντροφό του. Τὴν δεύτερη νύκτα παραφύλαξαν καὶ οἱ δύο μαζί. Τὰ μάτια τους ἦταν στραμμένα στὰ δίχτυα καὶ μὲ ἀγωνία ἀνέμεναν νὰ δοῦν ἐὰν καὶ αὐτὴ τὴν νύκτα θὰ ἐπαναλαμβανόταν τὸ ἴδιο· καὶ ἐπαναλήφθηκε! Δέος τότε καὶ ρίγη συγκινήσεως τοὺς κατέλαβαν. Τώρα μὲ πρωφανῆ λαχτάρα περιμένουν τὴν ἀνατολὴ τῆς νέας ἡμέρας, ἡ ὁποία θὰ διαλεύκανε τὸ μυστήριο. Ὅταν λοιπὸν ἄρχισε νὰ ροδίζη ἡ ἀνατολή, μὲ πολὺ φόβο πλησιάζουν στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ξαφνικὰ ὁ φόβος φεύγει καὶ τὸν διαδέχεται ἡ χαρά, διότι βρίσκουν τὴν τιμία κάρα μπλεγμένη στὰ δίχτυα. Μὲ εὐλάβεια τὴν ἀποσποῦν ἀπὸ τὰ δίχτυα καὶ τὴν πηγαίνουν στὸ Μοναστήρι τοῦ Δουσίκου, ἐνῶ εὐτυχὴς ὁ Ἡγούμενος σκιρτᾶ ἀπὸ

χαρὰ καὶ εὐχαρίστως τοὺς δίνει τὰ 50 γρόσια.

Πέρασαν ἀπὸ τότε περίπου ἕξι μῆνες. Ἔγινε γνωστὴ ἡ εὕρεση τῆς τιμίας κάρας καὶ στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης. Οἱ μοναχοί τῆς Μονῆς ἔστειλαν ἀμέσως τὸν Ἡγούμενο μὲ τὸν προεστὸ τοῦ Νεοχωρίου Παναγιώτη Κουσκουλᾶ, γιὰ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Δουσίκου τὴν Ἁγίαν Κάρα τοῦ κοινοβιάτου καὶ ἄλλοτε Ἡγουμένου αὐτῶν Ἁγίου Σεραφείμ.

Ὅταν ἔφθασασν στὰ Τρίκαλα, κατὰ θεία πάλι οἰκονομία βρῆκαν τὸν Μητροπολίτη Λαρίσης Θεωνᾶ, τὸν ὁποῖον παρακάλεσαν νὰ μεσολαβήση. Αὐτὸς εὐχαρίστως μεσολάβησε νὰ λάβη ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μονὴν Δουσίκου τὴν τιμίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεὶμ κεφαλή, ἀφοῦ καταβάλη τὰ 50 γρόσια, ὅσα εἶχε ξοδέψει γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήση. Ἔτσι καὶ ἔγινε· ἔλαβαν τὴν ἁγία κεφαλὴ μὲ μεγάλη χαρά, καὶ τὴν πῆγαν στὴν Μονὴ Κορώνης, ὅπου τὴν τοποθέτησαν σὲ κατάλληλο κιβώτιο.

Ὅσοι μὲ πίστη προσέρχονται καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου, ἀπαλλάσσονται ἀπὸ κάθε εἴδους νόσημα. Προπαντὸς ὁ Ἅγιος θεραπεύει καὶ πατάσσει τὴν ὀλέθρια πανώλη, ὅπως γράφει μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου:

«Ὁ Σεραφεὶμ πατάσσει ἐμέ, πανώλην
τὴν βροτολοιγόν,φεῦ μοὶ φεῦ, πῶς ὁρῶμαι,
ὑπτία, γυμνή, δυσειδής, κτεινομένη.»

Παρατίθενται τρία θαυμαστὰ γεγονότα και τρεῖς προσωπικὲς μαρτυρίες, ποὺ καταδεικνύουν τὴν θαυματουργία τοῦ Ἁγίου.

Περὶ τὸ ἔτος 1920, στὸ χωριὸ Μιζδάνι, Ἀγναντερό ὅπως λέγεται σήμερα, ἔπεσε θανατηφόρος ἀσθένεια σὲ ἀνθρώπους καὶ σὲ ζῶα. Σχεδὸν καθημερινὰ πέθαινε καὶ κάποιος. Μία μέρα πέθαναν πάρα πολλοὶ καὶ οἱ κάτοικοι ἀνησύχησαν. Εἶπαν ὅτι κάτι πρέπει νὰ κάνουν γιὰ νὰ σταματήση τὸ θανατικό. Ἔτσι, σκέφθηκαν νὰ ἔρθουν στὸ μοναστήρι, γιὰ νὰ πάρουν τὴν Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ, γιὰ νὰ κάνη αὐτὸς τὸ θαῦμα του.

Πράγματι, τὴν Πέμπτη τῆς πρώτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μία ὁμάδα ἀνθρώπων φεύγει ἀπὸ τὸ χωριὸ πεζή, μὲ προορισμὸ τὴν Μονὴ τῆς Κορώνης. Ἔφτασαν στὸ μοναστήρι τὸ ἀπόγευμα, κοιμήθηκαν ἐκεῖ, καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ σηκώθηκαν, ἔκαναν τὴν Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία, πῆραν τὴν Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ χωριό τους. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ εἶχαν συγκεντρωθῆ καὶ περίμεναν ὅλοι στὴν εἴσοδο αὐτοῦ. Μετὰ ἀπὸ πολλὲς ὧρες πεζοπορίας ἔφτασαν στὸ χωριὸ, ὅπου ὅλοι γονυπετεῖς καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ὑποδέχτηκαν τὸν Ἅγιο Σεραφείμ καί σχηματίσθηκε πομπὴ πρὸς τὸ χωριό. Φτάνοντας στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ, γονάτισαν ὅλοι καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἔκαναν δέηση ὑπὲρ ὑγείας καὶ ταχείας ἀναρρώσεως. Καὶ πράγματι, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ ἀσθενεῖς ἄρχισαν νὰ γίνωνται

καλὰ καὶ νὰ σηκώνωνται ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου, ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα νὰ σηκώνωνται καὶ αὐτὰ. Τότε ἔκαναν εὐχαριστήρια δέηση πρὸς τὸν Ἅγιο γιὰ τὸ πολύτιμο ἀγαθὸ τῆς ὑγείας ποὺ τοὺς χάρισε καὶ τὴν ἔφεραν στὸ μοναστήρι.

Εἰς ἀνάμνηση αὐτοῦ τοῦ θαύματος πολλοὶ κάτοικοι, καὶ μάλιστα νέοι, ἔρχονται κάθε χρόνο μέχρι καὶ σήμερα τὴν ἴδια ἡμέρα γιὰ νὰ πάρουν τὴν Τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ καὶ νὰ τὴν μεταφέρουν πεζοὶ στὸ χωριό τους, ὅπου γίνεται δεκτὴ μὲ τιμές. Καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς παραμονῆς της ἐκεῖ περιφέρεται σὲ ὅλα τὰ σπίτια πρὸς εὐλογία καὶ ἁγιασμὸ τῶν πιστῶν.

Ἐπιστρέφει δὲ καὶ πάλι στὴν Μονή τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων.

Περὶ τὸ ἔτος 1927 στὴν Καρδίτσα ὑπῆρξε μεγάλη ξηρασία. Γιὰ πάρα πολλοὺς μῆνες, ἀκόμη καὶ τὸ χειμώνα, δὲν ἔβρεχε. Τὰ σπαρτὰ τους ἄρχισαν νὰ ξεραίνωνται. Τὰ ζῶα ἄρχισαν νὰ πεθαίνουν. Οἱ κάτοικοι βρέθηκαν σὲ ἀπόγνωση.

Πῆγαν στὸν Μητροπολίτη, κυρὸ Ἰεζεκιὴλ, καὶ τοῦ ζήτησαν νὰ κάνη κάτι. Τότε ὁ Μητροπολίτης τοὺς εἶπε ὅτι θὰ πάρουν τὴν κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ καὶ θὰ κάνουν λιτανεία. Ὁ Μητροπολίτης παρήγγειλε στὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς Κορώνης, Ἀρχιμ. Ἰάκωβο Κουτρούμπα, τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων, Τρίτη Κυριακὴ μετὰ τὸ Πάσχα, νὰ μεταφέρη τὴν Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς Καρδίτσας, ὅπου θὰ γινόταν Θεία Λειτουργία καὶ στὴν συνέχεια λιτανεία καὶ δέηση γιὰ τὴν ἀνομβρία.

Πράγματι, ὁ Ἡγούμενος ἔφερε τὴν Ἁγία Κάρα, τελέσθηκε Θεία Λειτουργία καὶ στὴν συνέχεια λιτανεία. Στὴν πλατεῖα τῆς πόλεως ἄρχισε νὰ γίνεται δέηση. Καὶ ὤ τοῦ θαύματος! Ἐκεῖ ποὺ ὁ οὐρανὸς ἦταν καταγάλανος καὶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε, ἄρχισαν νὰ μαζεύωνται σύννεφα, ἔκλεισε ὁ οὐρανὸς καὶ ἄρχισε νὰ βρέχη καταρρακτωδῶς. Εὐχαρίστησαν τὸν Θεὸ καὶ τὸν Ἅγιο Σεραφεὶμ γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τοῦ αἰτήματός τους καὶ ἐπέστρεψαν πίσω στὸν Ναό. Τόση ἦταν ἡ βροχή, ποὺ ὁ Μητροπολίτης βράχηκε, κρύωσε καὶ ἐπὶ ἕνα μῆνα ἦταν ἄρρωστος.

Εἰς ἀνάμνηση λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ θαύματος καὶ μὲ ἐνέργειες τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κυροῦ Ἰεζεκιήλ, καθιερώθηκε μὲ προεδρικὸ διάταγμα ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ τὴν Κυριακὴ τῶν Μυροφόρων.

Ὁ Κων/νος Ματίκας στὸ ἔργο του «Ἱστορικὲς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ Γούρα» γράφει:

Τὸ ἔτος 1815 ἐνέσκηψε στὸ χαρούμενο καὶ ζωντανὸ ὡς τότε χωριὸ ἐπιδημία πανώλης, τὴν ὁποία μετέφεραν, ὅπως ἰσχυρίζονταν τότε, τὰ καραβάνια ποὺ

μετέφεραν μαλλιὰ ἀπὸ τὴ Μακεδονία (Νάουσα, Βέροια). Ἡ ἐπιδημία ἔκανε μεγάλη ζημιά, σκόρπισε τὸ θανατικὸ σὲ ὁλόκληρες οἰκογένειες. Κάποιος παπὰς ἔγραψε τὸ χρονικὸ αὐτὸ στὸ ἐξώφυλλο ἑνὸς ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου, Ὡρολοόγιον νομίζω, ποὺ ἦταν στὸν Ἅγιο Δημήτριο, τὸ εἶδα καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἀείμνηστος ἱερέας Εὐστάθιος Λύτρας, ποὺ ἀνέλαβε νὰ τὸ φυλάξη.

Ἔγραφε λοιπὸν τὸ χρονικό: «Τὸ 1815 ἦλθε μεγάλο θανατικό, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τοὺς θάψουν ὅλους καὶ μικρὰ παιδιὰ ἔμειναν κοντὰ στὶς νεκρὲς μητέρες τους... πολλάκις γιὰ νὰ μὴν προσβληθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι καὶ οἱ συγγεννεῖς ἀπὸ τὴν ἐπιδημία, ὅταν ὁ θάνατος ἦταν οἰκογενειακός, τοὺς ἔκλειναν μέσα στὰ σπίτια τους καὶ οἱ ἱερεῖς διάβαζαν τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία ἀπ΄ ἔξω... (Ὅταν ὁ Ἀργύρης Ζαχαρῆς τὸ ἔτος 1950 – 51, ἔκανε τὸ σπίτι του στὴ θέση Λαγούτση, μάζευε τὴν πέτρα ἀπὸ τὰ θεμέλια παλαιοτέρων σπιτιῶν. Σ΄ ἕνα ἀπὸ τὰ σπίτια αὐτὰ βρῆκε πολλὰ ἀνθρώπινα ὀστᾶ καὶ κρανία, ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ κλείστηκαν καὶ πέθαναν ὅλοι μέσα στὸ σπίτι τους). Τὴν ἑπόμενη μᾶλλον χρονιά, ἔφεραν ἀπὸ τὴ Μονὴ Κορώνης Καρδίτσης τὴν κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, ἔκαναν λιτανεία καὶ σταμάτησε τὸ θανατικό.»

Ἡ προφορικὴ παράδοση συμπληρώνει: «Τὴν ὥρα ποὺ γινόταν ἡ λιτανεία, κάποιοι γέροντες ἀντιλήφθηκαν, σὰν σκιά, μία γριὰ νὰ φεύγη ΄΄σκούζοντας΄΄ πρὸς τὴν Ἀνάβρα καὶ ἕνας παπὰς πίσω νὰ τὴν κυνηγάη μὲ τὸ μπαστοῦνι του. Ἦταν ἡ ἀρρώστια ποὺ τὴν κυνηγοῦσε ὁ Ἅγιος Σεραφείμ.» Οἱ Γουργιῶτες κράτησαν μία εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ καὶ ἀργότερα, γιὰ νὰ τιμήσουν τὸν Ἅγιο, μετέφεραν τὴ γιορτή του ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης του, 4 Δεκεμβρίου, στὶς 29 Μαΐου, ἡμέρα ποὺ ἔγινε ἡ λιτανεία καὶ τὸ θαῦμα. Ἔκτοτε οἱ Γουργιῶτες, ὅπου καὶ νὰ βρίσκωνται, τιμοῦν τὴν ἡμέρα αὐτή. Ὅσοι δὲ ἀπὸ τοὺς Γουργιῶτες μετοίκησαν καὶ ἐγκαταστάθηκαν στὴ Λαμία, καὶ συγκεκριμένα στὴν περιοχὴ κάτω ἀπὸ τὸ Κάστρο, ἔκτισαν ἐκεῖ μία μικρὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ καὶ γιορτάζουν κανονικὰ μέχρι καὶ σήμερα στὶς 29 Μαΐου, τὴν ἡμέρα τοῦ θαύματος. (Ἀπὸ τὸ βιβλίο «Ἡ Ἀνάβρα (Γούρα) τῆς Ὄρθρυος» τοῦ ἱεροδιδασκάλου Ἀθανασίου Γ. Μηλιώνη σελ. 227).

«Θὰ ἀναφερθῶ σὲ ἕνα γεγονός, ποὺ γιὰ μένα προσωπικὰ καὶ τὴν οἰκογένειά μου ἀποτελεῖ θαυματουργικὴ ἐπέμβαση τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ στὸ σπίτι μας καὶ στὴ ζωή μας.

Ὀνομάζομαι Θωμᾶς Μπαλτὰς τοῦ Ἀποστόλου. Ἡ οἰκογένειά μου ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς δυό γονεῖς καὶ ἑπτὰ παιδιά. Ἡ ζωή μας δύσκολη καὶ ἡ ἐνασχόλησή μας μὲ τὰ χωράφια σκληρή.

Ἐγὼ ὡς ἀγόρι ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ στηρίζω τὴν οἰκογένεια καὶ νὰ ἀναλαμβάνω

ὅλες τὶς εὐθύνες τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν, ἀφοῦ ὁ πατέρας μας ἦταν φιλάσθενος. Γύρω στὸ 1933, ὁ πατέρας ἀρρώστησε σοβαρὰ καὶ γιὰ μῆνες. Ὅταν βρέθηκα στὸ παζάρι τοῦ Μουζακίου προκειμένου νὰ πουλήσω τὰ ἀγροτικὰ προϊόντα, κατὰ τὴν ἐπιστροφή μου στὸ χωριό μου, τὸ Φανάρι Καρδίτσας, συνάντησα ἕνα μοναχὸ ἀπὸ τὴ Μονὴ Κορώνης. Ἐκεῖνος μετέφερε τὴν Ἁγία Κάρα τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔμενε στὸ χωριὸ σὲ κάποιο σπίτι καὶ ζήτησε νὰ τοῦ δείξω τὸ σπίτι.

Τότε σκέφτηκα τὸν ἄρρωστο πατέρα μου καὶ τοῦ πρότεινα νὰ μείνη στὸ σπίτι μας. Τοῦ εἶπα ὅτι, ἂν καὶ τὸ σπίτι μας ἦταν μικρό, δυὸ δωματίων, θὰ τὸν δεχόμασταν μὲ μεγάλη χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη ἡ μητέρα, ἐγὼ καὶ τὰ ἀδέλφια μου. Πίστευα βαθιὰ μέσα μου ὅτι ὁ Ἅγιος Σεραφεὶμ θὰ ἔκανε τὸ θαῦμα του καὶ θὰ ἔσωζε τὸν πατέρα μου.

Ὁ μοναχὸς δέχτηκε. Πήγαμε στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος μὲ δυσκολία ἀπὸ τὴν μακρόχρονη ἀσθένεια προσκύνησε τὴν Ἁγία Κάρα. Ὁ μοναχὸς διάβασε μία εὐχὴ καὶ ὅλοι μαζὶ προσευχηθήκαμε καὶ παρακαλέσαμε γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας τοῦ πατέρα μας.

Πράγματι, τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ πατέρας μου ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἀπύρετος, δεῖγμα ὅτι ἄρχισε νὰ καλυτερεύη. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔμεινε στὴν μνήμη μου, ἂν καὶ ἤμουν μικρὸ παιδί.

Τώρα μένω στὸν Βόλο καὶ συχνὰ ἀναφέρω αὐτὸ τὸ συμβὰν στὸν περίγυρό μου, εἰς ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἅγιο Σεραφείμ.

Βόλος 19-5-2003
Θωμᾶς Μπαλτὰς

«ΧΩΡΙΑΝΕ ΜΟΥ ΑΓΙΕ ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ΕΛΑ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΚΑΙ ΣΩΣΕ ΤΗ ΜΑΡΙΑ».

Αὐτὰ ἦταν τὰ λόγια ποὺ φώναξα δυνατὰ στὸ θάλαμο τῆς ἐντατικῆς μονάδος τοῦ μεγάλου παιδικοῦ νοσοκομείου τοῦ Λονδίνου, ὅταν ἡ ἡλικίας δυὸ ἐτῶν ἐγγονή μου Μαρία ἔπαθε ἀνακοπὴ καρδιᾶς.

Ἡ μικρὴ Μαρία ἤτανε χειρουργημένη ἀπὸ καρδιολογικὴ πάθηση. Ὅλα πηγαίνανε καλά. Σὲ κάποια στιγμὴ πνίγηκε ἀπὸ τὸ κλάμα καὶ ἔπαθε ἀνακοπή. Τὸ μόνιτορ ποὺ ἔδειχνε συνεχῶς τὴ λειτουργία τῆς καρδιᾶς σταμάτησε νὰ δείχνη τεθλασμένη γραμμὴ καὶ ἔδειχνε πλέον μία εὐθεῖα γραμμή. Στὴν ἐντατικὴ μονάδα σήμανε συναγερμός. Πεπειραμένοι γιατροὶ μὲ πολλὰ σύγχρονα μέσα προσπαθούσανε νὰ ἐπαναφέρουν στὴ ζωὴ τὴ Μαρία. Εἰς μάτην ὅμως. Τότε ἐγὼ ἔβγαλα ἕνα σταυρὸ ἀπὸ τὴν τσέπη μου καὶ φώναξα δυνατά! «Χωριανέ μου ἅγιε Σεραφεὶμ, ἔλα στὸ Λονδίνο καὶ σῶσε τὴ Μαρία. Μὴ μ’ ἀφήσης νὰ πάω φέρετρο στὴν Ἑλλάδα». Καὶ

ἐπειδὴ ἔβλεπα νὰ μὴν συνέρχεται τὸ παιδί, ξαναφώναξα: «Ποῦ εἶσαι, Ἅγιέ μου;

Τρέξε μὴν ἀργῆς». Τὴ στιγμὴ ἐκείνη αἰσθάνθηκα ὅτι δὲν πατῶ στὸ ἔδαφος, ἀλλὰ σὰ νὰ βρίσκωμαι μισὸ μέτρο πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Τότε εἶδα τὸν Ἅγιο μὲ τριμμένα ράσα νὰ σταματᾶ μπροστά μου μὲ τὰ χέρια του σὲ ἔκταση, σχηματίζοντας μὲ τὸ σῶμα του τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Ἡ μικρὰ Μαρία συνῆλθε ἀμέσως. Ὁ ὑπεύθυνος γιατρὸς μὲ φώναξε στὸ γραφεῖο του ζητώντας νὰ τοῦ ἐξηγήσω τὰ λόγια ποὺ εἶπα τὴν ἄσχημη ἐκείνη στιγμή, καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐμεῖς σὰν ἐπιστήμη θὰ κάνουμε πολλὲς ἐξετάσεις στὸ παιδὶ γιὰ νὰ βροῦμε τὴν αἰτία». Ὅταν μετὰ ἀπὸ 7 ἡμέρες δὲν βρήκανε τίποτα, μὲ ξανακάλεσε στὸ γραφεῖο του καὶ μοῦ εἶπε: «Δὲν βρήκαμε τίποτα στὸ παιδί, φαίνεται πὼς ἡ πίστη σου ἔκανε τὸ θαῦμα της. Εἶμαι καὶ ἐγὼ χριστιανὸς Καθολικὸς καὶ πιστεύω πὼς ὅλα εἶναι δυνατὰ στὸ Θεό».

Λονδίνο, 31 Ὀκτωβρίου 1985, ὥρα 9.30 βράδυ.

Υ.Γ. Καταθέτω τὸ θαῦμα αὐτὸ στὴ συλλογὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορώνης Καρδίτσης, ὅπου φυλάσσεται ἡ Ἁγία Κάρα τοῦ συγχωριανοῦ μου ἐκ Πεζούλας Ἁγίου Σεραφείμ. Ὁ γιατρὸς λέγεται MARTIN ELLIOTT καὶ εἶναι ἀκόμα στὸ παιδικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Λονδίνου.

Λαμὶα 12.5.2000
Γεώργιος Παπαθανασίου

Ἡ μητέρα μου Χρυσάνθη ἀπὸ τὸν Παλαμᾶ Καρδίτσης, ὅταν ἤμουν μωράκι, μὲ μετέφερε ἐπειγόντως σὲ γιατρὸ τῆς Καρδίτσης λόγω τῆς σοβαρότητος τῆς ὑγείας μου.
Μετὰ τὴν ἐξέταση πού μου ἔκανε ὁ γιατρὸς, εἶπε στὴ μητέρα μου νὰ μὲ πάρη καὶ νὰ ἐπιστρέψη στὸ χωριὸ γιὰ νὰ ἀποβιώσω ἐκεῖ. Ὅπως μὲ εἶχε στὴν ἀγκαλιά της καὶ προχωροῦσε στὸν δρόμο, εἶδε τὴν πομπή˙ γινόταν ἡ περιφορὰ τῆς Ἁγίας Κάρας τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Σεραφείμ. Ρώτησε κάποια κυρία (γιατί δὲν γνώριζε τί γινόταν), τῆς εἶπε καὶ τότε προσευχήθηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ εἶπε: Ἅγιε Σεραφείμ, εἶναι τὸ μονάκριβο παιδί μου, κάν’το καλά. Δὲν πρόλαβε νὰ φτάση στὸν Παλαμᾶ, ἄνοιξα τὰ μάτια μου καὶ ἔγινα τελείως καλά.

Τὰ παραπάνω διαδραματίστηκαν ἐν ἔτει 1931 καὶ τὰ καταθέτω. Ὀνομάζομαι δὲ Χρῆστος Καραβασίλης καὶ διαμένω στὸ Βόλο.

Στὸ ἀρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπάρχουν καταγεγραμμένα καὶ ἄλλα θαύματα τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ, ποὺ ἀποδικνείουν ὅτι θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

ΤΙΜΕΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ

Ὁ Ἱερομάρτυρας Σεραφείμ, ὄχι μόνο στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους κατέχει ἐξέχουσα θέση, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς δοξάζεται καὶ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ εἶναι εὐλογημένος. Ὄντως «μνήμη δικαίου μετ’ ἐγκωμίων καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ», καθὼς λέγει ἡ Γραφὴ (Παροιμ.ι΄8).

Ὁ Ἅγιος Σεραφεὶμ ὑπήρξε πρότυπο χριστιανοῦ, μοναχοῦ, Ἡγουμένου καὶ Ἱεράρχου. Διακρίθηκε γιὰ τὴν σταθερή του πίστη πρὸς τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ παραδίδοντας τὴν ἁγία του ψυχὴ μποροῦσε δίκαια νὰ ἐπαναλάβη μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα» (Β΄ Τιμοθ. δ΄7). Προβάλλεται ἀκόμη πρὸς μίμηση γιὰ τὴν ὑπακοὴ πρὸς τοὺς γονεῖς του, τὸν Ἡγούμενο καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Χριστόν.

Γι’ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ συγκινεῖ καὶ συναρπάζει τὰ πλήθη τῶν Θεσσαλῶν, ἰδιαιτέρως κάθε Χριστιανὸ τῶν Ἀγράφων, τοῦ Φαναρίου καὶ ὅλου τοῦ Νομοῦ τῆς Καρδίτσας, διότι αὐτὸς ἀναδείχθηκε Μάρτυρας τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Δικαίως ἀνακηρύχθηκε Πολιοῦχος τῆς πόλεως καὶ τοῦ Νομοῦ Καρδίτσας καὶ μεγαλοπρεπῶς ἑορτάζεται τὴν 4ην Δεκεμβρίου.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1928, χάρις στὴν πρωτοβουλία τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κυροῦ Ἰεζεκιήλ, τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων γίνεται Πανθεσσαλικὴ λιτανεία καὶ περιφορὰ τῆς κάρας τοῦ Ἁγίου στὴν Καρδίτσα. Ἐπίσης, ἀπὸ τὸ 1936, τὴν τελευταία Κυριακὴ τοῦ Σεπτεμβρίου, θεσπίσθηκε πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιο Μητροπολίτη νὰ γίνεται λιτανεία στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου στὸ Φανάρι. Ἰδιαιτέρως ἑορτάζει καὶ τιμᾶ τὸν Ἅγιο ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης, στὴν ὁποία ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἐξελέγη Ἡγούμενος. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῶν Θεσσαλικῶν ὁρίων τιμᾶται ὁ Ἅγιος, ὅπως στὶς ἐπαρχίες Εὐρυτανίας, Βάλτου κ.λπ.

Ἐκτὸς τοῦ περικαλλοῦς ναοῦ ἐπ΄ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ βυζαντινοῦ ρυθμοῦ στὸ Φανάρι, ὑπάρχουν ἐπ’ ὀνόματί του δύο παρεκκλήσια: στὴν Ρεντίνα Καρδίτσας ἡμικατεστραμμένο καὶ στὴν Γούρα (Ἀνάβρα) Ἀλμυροῦ μὲ ἐπιγραφὴ 1802. Ἐπὶ πλέον στὴν Καρδίτσα ἀνηγέρθη ἐπὶ Ἰταλογερμανικῆς κατοχῆς ὡς Μετόχιο τῆς καθ’ ἡμᾶς Ἱερᾶς Μονῆς ἕτερος ναὸς ἐπ’ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ, πρωτοβουλίᾳ τοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰακώβου Κουτρούμπα.

Τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου συνέθεσε τὸ 1640 ὁ συντοπίτης αὐτοῦ Ἱερομόναχος Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος, φημισμένος λόγιος τῆς ἐποχῆς του, ποὺ σπούδασε στὴν Εὐρώπη.

Ἡ καλύτερη τιμὴ βέβαια πρὸς τοὺς ἁγίους εἶναι ἡ μίμηση τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Καλούμαστε λοιπὸν καὶ ἐμεῖς νὰ μιμηθοῦμε τὴν ὑπακοὴ στὸν Θεὸ τοῦ Ἁγίου Σεραφεὶμ, διότι κατὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος ἡ ὑπακοὴ εἶναι ζωή, ἐνῶ ἡ ἀνυπακοὴ εἶναι θάνατος.

Ἐὰν λοιπὸν θέλουμε νὰ εἴμαστε πραγματικοὶ στρατιῶτες τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, πρέπει νὰ παραδοθοῦμε ἄνευ ὅρων εἰς Αὐτόν. Αὐτὸ εἶναι, ὄχι μόνον καθῆκον ἀλλὰ καὶ συμφέρον μας.

Ἐὰν ὑπακοῦμε στὸν Θεὸ καὶ τηροῦμε τὶς ἐντολὲς Αὐτοῦ, θὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία Του σὲ κάθε μας ἔργο. «Ἐὰν θελήσητε καὶ εἰσακούσητέ μου, τὰ ἀγαθά τῆς γῆς φάγεσθε», λέει τὸ

Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἀντιθέτως δέ, «ἐὰν μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὑμᾶς κατέδεται», προσθέτει (Ἠσαΐου α΄19-20).
Ἀναρωτιέμαστε συχνὰ: Γιατί πολλὲς φορές, ἐνῶ σπείρουμε, δὲν θερίζουμε; Γιατί, ἀφοῦ ἐργαζόμαστε, δὲν ἀπολαμβάνουμε; Γιατί ἀκόμη ὑποφέρουμε καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς κοινωνία;

Ἁπλούστατα διότι δὲν μάθαμε ἀκόμη νὰ ὑποτάσσουμε τὸ δικό μας θέλημα στὸ Θεῖο.

Θέλουμε λοιπὸν νὰ ἔχουμε τὴν θεία εὐλογία καὶ τὴν προστασία τοῦ Ἁγίου; Ἐπιθυμοῦμε οἱ ἐργασίες μας νὰ πηγαίνουν καλά; Θέλουμε ἀκόμη ἡ ὑγεία, ἡ εἰρήνη, ἡ ὁμόνοια νὰ βασιλεύη εἰς τὴν οἰκογένεια καὶ στὴν Πατρίδα μας; Τότε ὀφείλουμε ὡς Ἕλληνες καὶ Χριστιανοὶ νὰ μιμούμαστε στὴν ὑπακοὴ καὶ στὴν πίστη τὸν Ἱερομάρτυρα Σεραφεὶμ λέγοντας καὶ ἐμεῖς τὸ

«Ὄχι» στὸν κάθε ἐχθρό τοῦ Χριστοῦ, ὅποιο ὄνομα καὶ ἂν φέρη αὐτός. Τότε καὶ τὸ δικό μας ὄνομα θὰ εἶναι εὐλογημένο καὶ τιμημένο ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

ΠΗΓΗ: ΒΙΟΣ – ΘΑΥΜΑΤΑ ΑΓΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ – Ι.Μ. ΚΟΡΩΝΗΣ